

gens Behandling et Forslag til at ned sætte Pensionerne for flere af de Ministre, som afgik, da Martzministeriet tiltraadte, og da hørte vi en af de ærede Martzministre udtale, at da disse Pensioner vare bestemte for Grundloven blev givne, saa vare de bestemte af den **enevældige Hersker** (Hør!). Disse Pensioner, da de ere bestemte for de afgaaede Ministre, maae dog enten være bestemte under Martzministeriet eller Novemberministeriet, men han sagde udtryffeligt, at de vare bestemte af den **enevældige Hersker**, og at det vilde være at slaae om i en anden Gade, om vi nu antog andet. Jeg maa nu tilligemed Hensyn til Novemberministeriet bringe i Thingets Erindring, at da Børnepligtsloven forelaae for Rigsforsamlingen, erklærede en af de Herrer Ministre paa hele Ministeriets Begne, at det vel ikke antog, at det vilde komme i den Nødvendighed at fraraade Kongen at stadfæste Børnepligtsloven saaledes som den da tilstedehørende Forsamling vedtog den, men at de dog maatte finde, at den endelige Afgjørelse af denne Sag laa i Hans Majestæts Haand; derved er det af Novemberministrene udtryffeligt udtalt, at de ansaae sig for berettigede til at fraraade Hans Majestæt at gaae ind paa Loven saaledes som den var bleven vedtagen i Forsamlingen, og at Hans Majestæt var fuldkommen berettiget til at udgive Loven i en anden Skikkelse. Jeg skal ikke anføre flere Kjendsgjerninger, thi jeg haaber, de ere saa slaaende, at Ingen idetmindste vil kunne sætte nogen vægtig Grund imod, at virkelig det absolute Kongedømme maa antages at have bestaaet i Danmark indtil den 5te Juni 1849, og deraf følger, forekommer det mig klart, at for at omstøde en Anordning, som er givne før denne Tid, den være nu kaldet provisorisk eller ikke, dertil hører, at begge Thing maa være enige med Regjeringen om at ophæve Loven, og indtil det skeer maa den provisoriske Lov, om den end 2 Gange var provisorisk, blive staaende.

Indenrigsministeren: Jeg skal paa ingen Maade driste mig til at paastaae, at der ikke skulde behøves videre Foranstaltninger til at opnaae det Niemed, som havdes ved den provisoriske Lov, om hvilken der her er Spørgsmaal. Der er valgt to Fremgangs-

maader; et æret Medlem af Thinget har søgt at gjøre de yderligere Forslag, han i denne Retning vilde fremføre, gjældende under en særlig Sag; den ærede Forslagsstiller, som har frembragt det Forslag, som nu foreligger, har søgt at føre det ind i den provisoriske Lov selv, og denne Bestræbelse har mødt Modstand paa et andet Sted. Nu er det vistnok indlysende, at hvis dette Forslag skal føres igjennem, da vil der udfordres en ikke liden Anvendelse af Tid og af Forhandlinger til at opnaae dette Niemed, og efter de vistnok ikke ugrundede Indvendinger, som derimod ere fremkomne, turde det vel være utvivlsomt, at det i den Form, hvori det foreligger, ikke vil kunne blive til Lov. Jeg støtter dette for en stor Deel paa de Tvivl, som Forslaget selv kan fremkalde, og til hvis Løsning den ærede Rigsdagsmand, som har stillet det, ikke har villet give noget yderligere Bidrag, naget han var bleven opfordret dertil. Jeg skal derfor ikke gaae nærmere ind paa disse Tvivl, idet det dog forekommer mig, at der er mere, der taler for den Opfatning af Forslaget, som den ærede Rigsdagsmand for Maribo (Monrad) gjorde gjældende, end den Maade, hvorpaa den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Mourier) opfattede det. Forøvrigt er jeg enig med den ærede Rigsdagsmand fra Maribo i, at det er en meget betydelig Myndighed, som ved Lovens 3—19—7 bliver lagt i Jorddrotternes Haand, og at denne Lovbestemmelse, denne særegne Politiebestemmelse, vil kunne egne sig til at ophæves qua Lovbestemmelse; men det er jo ikke alene dertil, at Forslaget stiger. Jeg troer ogsaa, at hvis man vilde gaae ud fra Ophævelsen af denne Artikel i Loven, hvilket vistnok vilde være det Rigtigste, da kunde der være Andledning til at overveie, om man ikke skulde skjæle paa en anden Maade, end saaledes som i Forslaget, mellem Fæstere og Leiere, om man navnlig ikke, som i selve Artiklen er udtrykt, skjøndt der ikke er gjort nogen bestemt Adskillelse, skulde skjæle mellem de to Hovedklasser af Landbrugere, nemlig Gaardmænd og Huusmænd, thi det har vistnok en Deel for sig, hvad der blev yttret af den ærede Rigsdagsmand fra Kjøbenhavn, at ved at ophæve den